

מכתב גלוי אל כמה משחקני התיאטרון הקאמרי*

לפני שתיים-עשרה שנה, באווירת ליניץ' ציבורי, הסירה מועצת השחקנים של תיאטרונכם, תוך אי-אמון בהנהלה, הצגה שלי. היום, כאילו לא קרה דבר מאז, עומדים אתם על סיפו של אותו מעשה.

לא מתוך כעס אני כותב אליכם, הרי לא ערכה ואיכותה של הצגתי עומדים היום למבחן, רק כבודכם ומצפונכם שלכם כאמנים, אתם שקטעתם את ההצגה תוך קריאות גנאי מעליבות בעוד חבריכם עומדים מכוזים וחסרי אונים על הבמה; שנתתם גושפנקא לאספסוף לחזור ולקטוע את ההצגה גם בימים שלאחר מכן; שבערב הבכורה, בטרם הספיקו חבריכם השחקנים לשוב אל חדרי האיפור, ובטרם שלפו המבקרים את עטיהם, רצתם אל המצלמות והמיקרופונים לחוות דעתכם על טיב המחזה, ההצגה, רמת המשחק; אתם ההולכים עתה ומוסרים מרצונכם את המפתח של חירות הביטוי לידיים אחרות, זה המפתח שהופקד בידיכם למשמרת, אשר בכה הרבה עמל רוכשים אותו, וברגע אחד של ליקוי מאורות מאבדים אותו.

עוד תהיה לכם ההזדמנות להרהר בכך כשתתפכחו, אך אפילו עתה, בלהטכם, צאו וראו מי מריע לכם, שמעו מי קורא לכם "הידד" ו"יישר כוח", ואולי תתחילו להבין, כי לא גורל ההצגה הזאת בלבד, אלא גורל כולנו הוא המוטל בכף. אכן, מערומים נחשפו בהצגה, אך לא מערומי הם; והזנות האמיתית היתה כנגד הבמה, לא עליה. לנו היו החרפות, לכם – החרפה. ואני לא אשיב לכם במטבע שגמלתם לי. לא אטיח בכס את כל החרפות וכינויי הגנאי האישיים, את כל הרפש והדופי שהטלתם בי; לא אתכתש עימכם

* עם העלאת "הזונה הגדולה מבבל" בקאמרי החלו כמה משחקני התיאטרון למחות נגד ההצגה. לוי מזכיר במכתבו התנהגות של שחקנים מתוך התיאטרון אשר הביאו להורדתה של "מלכת אמבטיה" ב-1970. בין הניירות שהשאיר לוי בתיקו יש עוד כמה מכתבים חריפים למנהלי תיאטראות. לצערי, לא הורשינו לפרסמם. י.ל.

מול המצלמות והמיקרופונים בפרהסיה לקול מצהלות הקהל; וגם אם תהיינה הצגותיכם מאוסות בעיני, אניח לכם לסיימן בשקט, ולא אתבע למסור את מפתחותיהן לידי מועצות וועדות, שאת זכותן להתערב אני שולל. כי דווקא בשעה כזאת, יותר מתמיד, אני חש צורך לקיים את הכלל: במקום שאין אנשים – השתדל להיות אדם.

חנוך לוין, 12.4.82

העתקים: ועד השחקנים,
ההנהלה,
מועצת הנאמנים.